

Phần 15

“Anh muốn nói chuyện với em một chút”, Seth lên tiếng sau bữa ăn tối lặng lẽ. Hôm nay là thứ Tư, và họ không đề cập gì đến chủ đề nhà hàng kể từ thứ Sáu tuần trước, mặc dù nó vẫn hiện hữu bằng sự căng thẳng giữa họ. Seth không nói năng gì tới ý tưởng xây phòng trà của cô, và Justine cũng không nhắc lại nữa. Cô thất vọng về chồng mình đến nỗi khó mà nhìn mặt anh được. Anh hành động như thể ý tưởng và gợi ý của cô không có nghĩa lý gì cả. Điều đáng buồn hơn nữa là Seth cũng không hề bàn bạc với cô về ý tưởng của mình. Anh chỉ tiến hành thảo luận với kiến trúc sư mà không màng đến cô.

“Được thôi”, cô lầm bầm, quay mặt ra khỏi bồn rửa chén. Suốt năm ngày qua họ rất ít nói chuyện với nhau, chỉ trao đổi về những nhu cầu của Leif. Họ vẫn ngủ chung giường, nhưng tránh đụng chạm nhau, và họ không bao giờ lên lầu cùng một lúc.

Seth lảng tránh cô. Anh mãi miết làm việc ngoài bến tàu. Cô đoán anh dành hầu hết thời gian trong ngày của mình ở đó. Nhưng cô biết, anh có thể gặp gỡ một nhà thầu xây dựng nào đó và bàn tính chuyện xây nhà hàng. Nói ra điều này thật đáng buồn, nhưng cô không còn là người chia sẻ các kế hoạch của chồng mình nữa.

Chùi tay vào chiếc khăn lau chén, cô liếc ra phòng khách và thấy Leif đang chơi trò ghép hình, con chó Penny cuộn tròn nằm bên cạnh thằng bé. Thằng bé sẽ ở yên đó trong vài phút nữa. Justine kéo ghế ra, ngồi xuống trong lúc Seth rót cho mình một tách cà phê. Thay vì ngồi vào bàn cùng cô, anh lại đứng, dựa vào kệ bếp. Justine cảm thấy anh có vẻ thiết thòi khi cô ngồi còn anh phải đứng, nhưng cô không đủ sức lực để đứng dậy.

“Anh nợ em một lời xin lỗi”, Seth thừa nhận, khiến cô kinh ngạc. “Anh đã không đón nhận ý tưởng xây thêm phòng trà của em một cách nghiêm túc. Đáng lẽ ra anh nên cân nhắc nó kỹ lưỡng hơn nhưng anh đã không làm. Thay vào đó, anh hăng hái với kế hoạch xây dựng lại nhà hàng của mình - mà không bàn bạc với em trước”.

Justine cụp mắt xuống. “Em thậm chí còn không biết anh đã lên bất kỳ một kế hoạch nào cả, Seth ạ. Đó thật sự là một cú sốc đấy”.

“Nhưng cũng không sốc bằng việc em gặp gỡ Warren sau lưng anh”, Seth trả miếng.

Cô mở miệng định biện hộ cho mình nhưng rồi lại thôi. Tranh cãi cũng không giúp được gì, và cô không muốn to tiếng trước mặt cậu con trai nhỏ. Leif đã nghe nhiều trận cãi vã của họ lắm rồi.

“Quên điều anh vừa nói đi”, Seth lầm bầm, vuốt ngược mái tóc vàng lòa xòa trên mặt anh. Dù lời anh thốt ra như thế, nhưng miệng anh vẫn ngiến chặt, nét mặt không tán thành.

“Được rồi, em sẽ không nghĩ ngợi nữa”.

Chồng cô thở dài, anh nói một tràng như thể khó mà kiềm chế được sự thất vọng. “Anh muốn em biết rằng anh đã suy nghĩ rất nhiều về những gì chúng ta nên làm”.

Justine không ngược mắt lên, gần như e ngại không dám hy vọng Seth sẽ sẵn sàng nghe cô trình bày ý kiến.

“Anh yêu em, Justine”, anh nói, nhìn thẳng vào mắt cô. “Em và Leif quan trọng với anh hơn bất kỳ điều gì trên đời này. Anh không thể mạo hiểm để mất em và con được”.

Justine cảm thấy cổ họng mình nghẹn đắng.

“Anh sẽ không phá vỡ cuộc hôn nhân của chúng ta chỉ vì muốn bảo vệ ý tưởng của mình”.

Justine chớp chớp mắt thật nhanh để kìm những giọt nước mắt. “Em cũng yêu anh”, cô nói.

“Hơn cả Warren Saget?”.

“Phải”, cô hét lên. “Một ngàn lần hơn!”.

Seth kéo ra một cái ghế khác và ngồi đối diện với cô. Anh chìa tay ra nắm lấy tay cô. Justine cố hết sức để trấn tĩnh, cô dặn lòng mình không được khóc, mấy ngày nay cô ăn ngủ không yên, cô cũng nghi ngờ Seth. Thiếu ngủ khiến tính khí của cô thất thường, còn nghiêm trọng hơn cả trước đây nữa.

“Anh nghĩ điều tốt nhất nên làm, vì chúng ta không thể thống nhất với nhau, là bán tài sản này đi. Anh đã liên lạc với công ty bất động sản và anh đã quyết...”, Seth ngập ngừng, “... nếu em tán thành thì chúng ta sẽ tung tài sản này ra thị trường”.

Justine không biết chắc là mình có nghe rõ chồng đang nói không.

“Anh sẵn sàng bán khoảng đất đó ư?” Nó không phải là điều cô muốn, mặc dù có lúc cô đã nghĩ đến điều này.

Anh nhún vai. “Với giá nhà đất tăng chóng mặt suốt năm năm qua”, anh nói tiếp, “cộng thêm khoản tiền ta sẽ nhận được từ công ty bảo hiểm, chúng ta sẽ có thể hoàn toàn thoát nợ”.

Họ có thể thanh toán hết những gì mình thiếu, nhưng...

“Nói cách khác, chúng ta sẽ không còn gì để chứng minh cho công sức và tâm huyết đã đổ vào nhà hàng Hải Đăng ư?”. Justine nhận ra cô đang nhắc lại lý lẽ mà Seth đã nói dạo trước. Cô thấy sự chán nản trong mắt anh và gương mặt bạnh lại cương nghị bạnh ra của Seth. Cô và Seth đã chấp nhận mạo hiểm khi mở nhà hàng. Từ cái ngày đầu tiên khai trương buôn bán, Seth đã quyết tâm phải thành công.

Anh làm việc hết sức vất vả. Cả Justine cũng vậy. Thế nhưng, sau năm năm, họ vẫn chưa được gì. Ngọn lửa đó đã tước đi tất cả.

“Ý em thế nào?”, anh hỏi.

“Nhưng...”. Bán tài sản ư? Thậm chí vào lúc này, anh cũng không lắng nghe ý kiến của cô. Cô sẽ không ép buộc anh nữa. “Em có thể suy nghĩ đến ngày mai rồi trả lời anh được không?”.

Anh cúi đầu. “Dĩ nhiên rồi”. Anh chồm người lên, nhưng không nhìn cô. “Chỉ là... anh đã bỏ vào đây quá nhiều thứ”.

Vậy còn em thì sao? Cô bực bội nghĩ. Nhà hàng đã từng là mơ ước của họ, là dự án mà họ cùng nhau làm. Justine cảm thấy như bị ra rìa, không còn được Seth coi trọng. Thêm một lần nữa, Seth khiến cô cảm thấy sự đóng góp một cách tận tâm của cô không đáng giá bao nhiêu. Phản ứng của cô hôm thứ Sáu tuần rồi quả thật quá trẻ con, và cô hối hận vì đã gặp gỡ Warren. Việc cô bằng lòng ăn trưa cùng anh ta hôm ấy chỉ khuyến khích anh ta đeo bám cô mà thôi. Kể từ đó, mỗi ngày anh ta đều tìm cơ đến ngân hàng gặp cô. Cô từ chối lời mời đi ăn, đi uống từ Warren nhưng dường như chẳng có điều gì cô nói thuyết phục được ông ta cả. Như anh ta đã từng nói đi nói lại với Justine nhiều lần rằng anh ta thành công là nhờ kiên trì, những lời từ chối lịch sự của cô chỉ làm anh ta cố gắng gấp bội. Thật ra, anh ta đã gửi hoa đến ngân hàng hai lần rồi. Sự có mặt của anh ta đã trở nên đáng chú ý - và nó khiến cô xấu hổ.

Có lẽ tốt hơn hết họ nên bán khoảng đất đó. Justine vén tóc ra sau vành tai khi nghĩ ngợi, cân nhắc. “Anh vẫn còn thích công việc buôn bán tàu đó chứ?”, cô hỏi.

Seth cười vui vẻ. “Hình như anh đã trở nên lão luyện trong chuyện đó rồi thì phải”.

Điều đó cũng đúng thôi, chỉ sau vài tuần, Seth đã dẫn đầu danh sách nhân viên kinh doanh thành công nhất của công ty.

“Trước khi em đưa ra quyết định, có điều này em nên biết”, Seth nói. “Nếu chúng ta rao bán, chắc chắn sẽ có người mua ngay lập tức”.

“Anh không thể khẳng định như thế được”.

“Có đó em ạ. Theo thông tin anh tìm hiểu được, chuỗi cửa hàng thức ăn nhanh đang tìm địa điểm tốt ở vịnh Cedar này”.

“Nhưng...”.

“Chúng ta sẽ bán được giá cao và việc thương lượng sẽ được thực hiện xong xuôi trong vòng một tháng”.

“Nhân viên nhà đất bảo anh như vậy ư?”. Justine hỏi.

Seth gật đầu.

“Anh sẽ không hối hận chứ?”, cô hỏi, nhìn anh dò xét.

“Không”, anh nói, vẻ chân thành. “Không còn nữa đâu. Anh rất ghét khi nghĩ đến cảnh một người khác bán ham-bơ-gơ và khoai tây chiên tại bên tàu,

nơi nhà hàng của chúng ta từng kinh doanh trên mảnh đất đó, nhưng anh sẽ quen dần với nó thôi”.

Có lẽ Seth làm được, nhưng Justine tự hỏi liệu cô có dễ dàng vượt qua được hay không.

“Chúng ta hãy gác nó lại, và suy nghĩ kỹ càng hơn”, cô bảo. “Cả hai chúng ta nhé”.

Seth dỗ Leif ngủ khi Justine dẫn chó đi dạo.

Khi cô trở về, anh vẫn còn đọc truyện cho con trai nghe. Cuối cùng Leif cũng ngủ thiếp đi khi đang nghe dở chuyện. Ngủ ngon nhé, trăng ơi, câu chuyện mà cả cô và Seth đều có thể đọc thuộc lòng. Justine ngâm mình thật lâu trong bồn, đắm mình trong hương thơm ngào ngạt của hoa dành dành từ chai sữa tắm. Đây là mùi Seth thích nhất. Cơ thể cô bóng lên khi trèo ra khỏi làn nước ấm.

Seth dừng lại nơi cửa nhà tắm, ngắm nhìn cô mặc đồ ngủ. Anh chậm rãi hé môi cười. “Em đang nghĩ những điều anh nghĩ phải không?”, anh hỏi, giọng khàn khàn, đầy gợi ý.

Justine mỉm cười. “Em hy vọng thế”.

Đèn đường vẫn còn sáng khi hai vợ chồng lên giường ngủ. Seth chạm tay vào vợ, và Justine quay sang ngã vào vòng tay anh. Cuộc giao hoan của họ đầy những tiếng thở háo hức, rạo rục và những lời thì thầm khàn đặc.

Sau màn mây mưa, Seth ôm chặt lấy vợ. Nép vào vòng tay chồng, lần đầu tiên trong mấy tháng qua Justine cảm thấy lòng mình nhẹ bẫng.

“Em có thể sẽ có thai đấy, anh biết không”. Cô không buồn tiếp tục dùng lại thuốc tránh thai - với sự đồng ý của Seth. Gần đây việc uống thuốc không còn quan trọng nhiều nữa.

“Tốt thôi”.

Cô mỉm cười, hai mắt lơ đãng. “Anh muốn vậy, phải không nào?”.

“Thành thật mà nói thì anh muốn có thêm con. Đã đến lúc rồi”. Anh hôn lên tóc cô. “Em nghĩ xem có khi nào mình sẽ có hai đứa con sinh đôi không?”.

Mắt cô nhướn mở to ra khi nghĩ về điều chồng nói. Cô cũng có một người anh sinh đôi. “Cũng có khả năng lắm. Điều gì khiến anh hỏi như vậy?”.

Seth luôn hai ngón tay vào trong tóc cô. “Nếu em có hai đứa con nữa, em sẽ quá bận rộn để không nghĩ đến Warren Saget nữa”.

“Seth”, cô thì thầm, nâng đầu mình lên nhìn vào mắt anh, “đừng nói với em là anh thật sự đang ghen đấy nhé”.

Anh vuốt nhẹ dọc sống lưng cô, và cô cong lưng lại. “Phòng trường hợp em không để ý”, anh nói. “Anh rất ghen đấy”.

“Anh hoàn toàn không cần phải thế. Em hứa với anh đấy”.

“Anh rất vui khi nghe em nói thế”.

Cô hôn cằm anh. “Nếu anh không phản đối, em sẽ báo cho ngân hàng”.

Cô cảm thấy nụ cười anh nở ra trên thái dương cô. “Không có phản đối nào ở đây đâu”.

Cô thích cảm giác da thịt anh cọ vào da thịt mình. Justine đưa tay vuốt dọc đôi vai trần và khuôn ngực anh. “Em không nghĩ là anh thấy khó chịu”. Bất chợt thấy mệt mỏi, cô ngáp dài. “Em thích ngủ thiếp đi trong vòng tay anh”, cô thì thầm. Trước kia khi còn nhà hàng Hải Đăng, Seth phải làm việc nhiều tiếng đồng hồ, họ có ít cơ hội ngủ cùng nhau.

Và gần đây - kể từ tuần trước - họ giận nhau nên không vào giường ngủ cùng một lúc nữa.

“Em yêu anh”, cô thì thầm, lại ngáp thêm cái nữa.

“Thôi ngủ đi em”, Seth giục, và cô ngủ thiếp đi, một giấc ngủ sâu nhất, sáng khoái nhất kể từ khi ngọn lửa thiêu trụi ước mơ của hai vợ chồng cô.

Justine giật mình tỉnh giấc vào khoảng năm giờ sáng, cô cảm thấy tràn đầy sinh lực và tỉnh táo. Cô lùa chăn qua một bên, ra khỏi giường và nhanh chóng mặc áo choàng vào. Rồi cô hối hả lao xuống nhà bếp, và trước khi bắt đầu pha cà phê, cô chộp ngay một cây bút và tờ giấy. Cô không khéo tay vẽ vờ nhưng quanh cảnh của phòng trà vẫn không rời khỏi cô mà nó luôn luẩn quẩn trong đầu. Cô đã cố xua đuổi nó vì lo sợ rằng việc nói về nó chỉ làm Seth buồn bực thêm mà thôi. Nhưng giờ thì cô quyết tâm sẽ bắt anh nghe theo, yêu cầu anh chia sẻ. Seth tìm thấy cô đứng bên bàn, nhấm nháp cà phê. Anh vòng tay ôm ngang eo cô và ôm chặt cô từ đằng sau, ấn má mình lên lưng cô.

“Em thức dậy sớm quá”. Làn tay mò vào bên trong áo choàng, anh mân mê hai bầu ngực vợ.

Thật khó mà cưỡng lại hành động đơn thuần, vuốt ve của anh. “Seth”, cô thở hổn hển, hai đầu vú cô cứng lên, se gọn trong lòng bàn tay anh. “Em không muốn rao bán mảnh đất đó cho đến khi anh nghe em nói hết”.

Dường như anh ngừng thở. “Em vẫn còn nghĩ về phòng trà dành cho cánh phụ nữ sao?”. Anh buông tay ra và bước khỏi cô. “Justine, chúng ta không thể cứ như thế này mãi được. Chúng ta phải đưa ra quyết định rõ ràng và tiếp tục cuộc sống của mình. Đó không phải là điều em luôn nói đó sao?”.

“Phải, nhưng anh có thật sự muốn nhìn thấy cửa hàng thức ăn nhanh nằm ngay bên tàu trông ra vịnh không?”. Theo ý cô đó sẽ là sự phí phạm, lạm dụng đất sai mục đích.

“Được rồi. Vậy hãy thuyết phục anh một phòng trà sẽ tạo nên thành công đi”.

“Đây”, cô nói, đẩy xấp giấy về phía anh. Tài vẽ vờ của cô chỉ có giới hạn, nhưng cô cũng hoàn thành khá tốt bản vẽ một kiến trúc thời Victoria với một tháp nhỏ và hai đầu hồi.

Seth liếc nhìn xuống bản vẽ phác thảo của Justine và nhìn cô.

“Trông nó giống như một ngôi nhà kiểu Victoria vậy. Em muốn xây một ngôi nhà phục vụ trà ở nơi chúng ta từng có nhà hàng ư? Anh không có ý làm em nản lòng, Justine à, nhưng anh không nghĩ thành phố sẽ thông qua giấy phép cho ta đặt cư dân vào trong một khu vực thương mại như vậy đâu”.

“Nó chỉ trong giống như một ngôi nhà thôi sao Seth? Nó là phòng trà kiểu Victoria đấy”.

“Một phòng trà kiểu Victoria”, anh lặp lại. “Nó khác xa một phòng trà thông thường”.

“Mà, cũng có lẽ là không, nhưng vấn đề không nằm ở chỗ đó. Lúc đầu, ta chỉ mở cửa để bán điểm tâm và bữa trưa, và em sẽ ở nhà vào buổi tối. Em nghĩ chúng ta cũng có thể thêm vào một quầy hàng lưu niệm. Chúng ta sẽ phục vụ trà ngon, cao cấp mỗi tháng một lần, và sau này sẽ phục vụ trà thường xuyên hơn nếu được yêu cầu”.

“Ở vịnh Cedar này à?”.

“Nó sẽ là nơi đặc biệt để các quý cô, quý bà gặp nhau. Chúng ta có thể đặt một quầy tiếp tân nhỏ, và một khoảnh sân nhỏ bên ngoài cho những dịp đặc biệt và...”. Cô dừng lại vì những ý tưởng mới cứ dồn dập trong đầu cô. “Em nhận thấy chúng ta đang phí hoài những bài học quý giá thu lượm được từ nhà hàng Hải Đăng”.

“Sao lại thế được?”, anh hỏi, chăm chú nhìn bản vẽ của cô. “Về sổ sách thì anh đồng ý. Nhưng anh muốn nghe những điều em nghĩ”.

Câu nói này khiến cô mỉm cười. “Lúc trước chúng ta mở cửa phục vụ bữa trưa và bữa tối, giờ làm việc của chúng ta quá dài và chúng ta đã quá mệt mỏi. Em cũng không muốn xin giấy phép bán rượu”.

Vì phục vụ những bữa ăn tối, nên chuyện bán rượu rất cần thiết và là chỗ họ kiếm được nhiều lợi nhuận nhất.

“Anh có thể hiểu được điều đó”, Seth lầm bầm. “Anh phải thừa nhận em nghĩ ra được một thỏa hiệp thật thú vị...”.

Chỉ phục vụ mọi người hai bữa ăn thôi, em sẽ về nhà kịp lúc ăn tối với anh và Leif”.

“Được rồi”, anh nói, và dường như dần dần thấm thấu với đề xuất của cô. “Anh có thêm một câu hỏi nữa - anh sẽ góp mặt vào dự án này của em chứ?”.

“Chỉ khi anh muốn thôi. Và chỉ đến một mức độ phạm vi mà anh muốn. Vấn đề ở chỗ, Seth à, anh buôn bán quá giỏi. Anh vui vẻ, phấn khởi, số tiền kiếm được đến giờ phút này thật không thể tuyệt vời hơn. Chúng ta sẽ không cần phải lệ thuộc vào khoản thu nhập từ phòng trà đâu”.

Anh cau mày. “Nói cách khác, em muốn làm việc này... một mình sao?”.

“Hoàn toàn không phải vậy! Em sẽ cần anh. Anh không nhất thiết phải làm việc trong nhà hàng trừ khi anh muốn thế, nhưng em sẽ cần anh tư vấn và gợi ý cũng như nhập dữ liệu vào máy và dĩ nhiên là ủng hộ em. Quan trọng hơn cả, đó là tình yêu của anh”.

“Anh có thể cho em tất cả những thứ đó”, anh nói. “Rất sẵn lòng”.

“Chúng ta có thể làm được điều này, Seth ạ, em biết chúng ta có thể”.

Anh đặt tách cà phê qua một bên và kéo cô vào vòng tay mình. Justine đón nhận nụ hôn từ bờ môi ấm áp của anh. Đây là giải pháp hoàn hảo - cho cả hai vợ chồng họ.

Linnette không biết mối quan hệ của mình đang đi đến đâu. Cô đã không nhận được điện thoại của Cal từ một tuần nay rồi. Lúc đầu, cách vài ngày Cal gọi cho cô một lần, rồi những cú điện thoại cứ thưa dần. Giờ thì không còn nữa.

Linnette hiểu những lý do tại sao anh rời khỏi vịnh Cedar. Hay ít ra thì cô phải cố hiểu như vậy. Mọi người bảo cứu vớt bầy ngựa hoang là một việc làm đáng quý, và cô cũng biết thế. Cô cũng hiểu sóng điện thoại di động ở vùng xa xôi hẻo lánh Wyoming rất yếu, đôi lúc không có. Nhưng bất kỳ khi nào họ định nói chuyện nhiều với nhau, dường như anh đều tìm cách kết thúc càng nhanh càng tốt.

Linnette không cần ai nói cho cô biết có chuyện gì đó không ổn, cô linh cảm thấy điều đó. Bởi cô không biết phải làm gì và tin tưởng ai, nên cô đi gặp Grace Harding, vợ của Cliff. Grace có lẽ cũng hoàn toàn mù tịt như cô, nhưng cô hy vọng vị thủ thư này có thể cung cấp cho cô một ít thông tin. Linnette không thể chịu đựng như thế này mãi được, khi cô yêu Cal nhiều đến vậy.

Cô đến tìm Grace vào thứ Năm trong buổi nghỉ trưa. Đây là lần đầu tiên cô thật sự đặt chân vào thư viện. Cô không còn đọc sách nhiều nữa kể từ khi chuyển đến vịnh Cedar - nếu có đọc thì chỉ là các bài báo về y tế để nắm bắt thông tin. Những cuốn tiểu thuyết cô thích đọc nhất đã được chuyển cho mẹ cô rồi. Phải thừa nhận là, dù đã sống ở vịnh Cedar hơn một năm, cô vẫn không buồn làm cho mình một cái thẻ thư viện.

Thư viện là một nơi thật thú vị. Sàn nhà được lót thảm để hạn chế tiếng ồn và khu vực đọc mời gọi bất kỳ ai bước vào bên trong bằng những chiếc ghế bọc nệm dày và những hàng sách đẹp mắt.

Linnette lập tức nhìn thấy Grace ngay. Chị đứng phía sau kệ sách, tán gẫu với một phụ nữ đang đăng ký mượn một chồng sách. Ngược nhìn lên, chị vẫy tay chào Linnette.

Linnette bước đến kệ sách và đợi đến khi Grace làm xong phần việc của chị.

“Chào Linnette”, Grace nói, nở một nụ cười thân thiện. “Gặp cháu thật vui quá”.

“Cháu cũng vậy”. Cô hòng cô bắt đầu nghẹn lại, trong một thoáng, cô sợ mình sẽ khóc, cô sẽ tự làm mình xấu hổ mất thôi. Điều này chứng minh cô thất vọng về Cal như thế nào.

“Ta có thể giúp gì cho cháu?”. Grace hỏi.

Linnette luôn luôn yêu mến vợ của Cliff. Mẹ cô cũng rất khen ngợi Grace. Từ lời nhận xét ngắn gọn mà bố cô đề cập, Linnette khá chắc Grace cũng từng một lần là khách hàng của ông.

“Cháu chưa có thẻ thư viện”, cô lí nhí, cảm thấy mệt mỏi đôi chút.

“Vậy thì cháu làm ngay đi”, Grace nói vui vẻ. Chị đưa cho Linnette một bìa kẹp hồ sơ. “Nếu cháu điền vào lá đơn này, ta sẽ tự mình lo hết phần còn lại”.

“Cảm ơn cô”. Tay Linnette run run khi cầm tờ giấy, nhưng Grace không nhận thấy.

“Thật ra”, Linnette nói, hắng giọng. Cô ôm bìa kẹp hồ sơ trước ngực, như thể bảo vệ lấy mình. “Đến làm thẻ thư viện chỉ là cái cớ để cháu có thể nói chuyện với cô thôi”.

“Nói chuyện với cô ư?”. Grace hỏi, vẻ kinh ngạc. “Bất kỳ lúc nào muốn, cháu cũng có thể đến trò chuyện cùng cô, Linnette ạ, có thể thư viện hay không chẳng thành vấn đề đâu”.

“Về Cal đấy cô ạ”.

“Ồ”. Vẻ mặt của Grace đã tố cáo chị. Hình như Cal là một chủ đề mà Grace biết rằng tốt nhất là chị nên tránh.

Chính xác thì Linnette lo sợ điều này nhất.

“Có lẽ chúng ta nên nói chuyện ở đâu đó riêng tư hơn một chút”, Grace đề nghị. Chị xin lỗi và trao đổi nhanh với một trong số những nhân viên khác. Rồi chị cầm xác tay lên. “Hôm nay cô sẽ ra ngoài ăn trưa sớm”, chị bảo Linnette, bước ra khỏi thư viện.

“Cảm ơn cô”, Linnette thì thầm và ngoan ngoãn theo sau. Cô bỏ bìa kẹp hồ sơ lại trên kệ sách.

Khu vực bến tàu được trang trí những giỏ hoa treo lủng lẳng trên những cột đèn. Linnette luôn thích tản bộ quanh bên du thuyền. Cô đã cùng Cal đến đây nhiều lần như thế, hai người sánh bước bên nhau, tay trong tay, trò chuyện. Ừ, thì hầu như chỉ mình cô nói nhiều, nhưng Cal thích như vậy. Thậm chí khi tất nói lấp của anh đã được chữa dứt, cô cũng không nghĩ anh sẽ nói nhiều hơn.

Như thể suy nghĩ mông lung, Grace không nói một lời nào từ lúc rời khỏi thư viện. Bước chân của chị cũng chậm rãi.

“Gần đây cô chú có nghe tin tức gì từ Cal không?”. Linnette hỏi khi cô không thể chịu đựng được sự im lặng đáng sợ này nữa. Cô bước song hành cùng Grace, dù bình thường cô đi nhanh hơn.

“Cậu ấy mới gọi điện cho Cliff vào ngày hôm kia”.

Thế nhưng anh không hề gọi cho cô. “Mọi chuyện vẫn ổn cả hả cô?”.

Grace gật đầu. Chị định nói gì đó nhưng hình như nghĩ lại, nên thôi.

Linnette có thể đoán được có nhiều điều trong cuộc trò chuyện giữa Cal và Cliff nhưng dù đó là chuyện gì đi nữa, Grace dường như rất lưỡng lự, không muốn kể cho cô.

“Cal không bị đau ở đâu chú ạ?”, cô lo lắng hỏi.

“Không, không, không phải như vậy đâu”. Grace bước đến bên cửa hàng bán cà phê lưu động và gọi một ly cà phê kem không đường mùi vani. Sau đó, chị quay sang Linnette. “Cháu muốn uống gì không?”.

“Không, cảm ơn ạ. Bữa trưa của cô chỉ có như thế thôi sao?”. Linnette hỏi. Cô vẫn chưa ăn gì và không nghĩ mình sẽ nuốt trôi thức ăn.

“Thường thì cô ăn một miếng bánh mì xăng-uyt với ly cà phê kem này hoặc là súp vào bữa trưa”, Grace giải thích khi trả tiền cho ly nước của mình. “Có lẽ cô nên xem xét, theo dõi cân nặng của mình thường xuyên hơn”, chị cầu nhàu. “Dường như cô gặp một chút rắc rối với nó, chứ không được như những người khác, kể cả mẹ cháu và Olivia”, chị nói, cười rõ tươi. “Cô sẽ ăn thứ gì đó sau vậy”.

Khi nhận lấy phần thức uống, Grace và Linnette bước đến ban công gần công viên bến tàu. Grace ngồi xuống chiếc ghế đá hướng mặt ra vịnh, Linnette ngồi xuống bên cạnh chị.

“Cháu sẽ rất cảm kích nếu như cô cho cháu biết chuyện bất ổn gì đang diễn ra”, Linnette nói.

Grace hớp một ngụm nước rồi thở dài. “Cháu biết Cal đang ở Wyoming cùng với Vicki Newman chứ?”.

“Cô ấy tham gia cùng Cal sau đó, phải không?”.

Grace gật đầu. “Vicki Newman là một bác sĩ thú y giỏi”.

“Cháu chắc là vậy”.

“Vấn đề là có quá nhiều ngựa hoang cần được chăm sóc sức khỏe”.

“Cháu chắc đó là sự thật”, Linnette thì thầm. Cô đã biết được Grace đang cố nói với cô điều gì rồi. Cal đã phải lòng Vicki. Điều đó dường như không thể, nhưng bằng trực giác cô cảm thấy chắc chắn là chuyện đó.

Grace lại im lặng, như thể cân nhắc từng lời thốt ra. “Cal cảm Vicki rồi phải không?”. Linnette hỏi thẳng.

“Cô... không trực tiếp nói chuyện với cậu ấy, cháu hiểu mà”, Grace lầm bầm. “Nhưng từ những gì Cliff nói, dường như Cal thật sự có tình cảm với cô ấy”.

“Cháu hiểu”. Một cảm giác lạnh toát lướt qua người Linnette. Cal cũng có tình cảm với cô mà. Hình như sự xa cách đã khiến anh chuyển tình cảm sang Vicki.

Grace lắc đầu. “Cô biết Vicki và cô không muốn cháu nghĩ cô ấy cố tình chiếm đoạt tình yêu của người khác. Bởi vì cô ấy sẽ không bao giờ làm thế”.

Đây không hẳn là lời giải thích thỏa đáng, nhưng chuyện Cal chú ý và dành tình cảm cho cô ta đã quá rõ ràng rồi.

Grace nhún vai. “Dường như cô ấy thậm chí còn không để tâm nhiều đến chuyện trai gái”. Chị hớp thêm một ngụm thức uống nữa. “Cô không giỏi diễn đạt và thậm chí không chắc phải giải thích về Vicki như thế nào nữa”.

“Cô cứ thử đi”, Linnette nói, hai hàm răng nghiến chặt.

“Trước hết, hai cô cháu ta đều biết rằng dáng vẻ của Vicki... không nữ tính chút nào. Cô không có ý chê bai, nhưng đó là sự thật. Cô ấy chỉ thả tóc dài ngang lưng và không làm kiểu gì với nó hết. Cô chưa bao giờ thấy cô ấy trang điểm hay mặc quần áo đẹp. Cô và chú Cliff chưa bao giờ nghe nói cô ấy có bạn trai hay thậm chí có một cuộc sống hưởng ngoại. Nói thật nhé, tất cả những chuyện này đến với Cliff và cô như một cú sốc”.

Tất cả những chuyện này ư. “Cô nói tiếp đi”, Linnette hồi thúc, cô cần phải biết, bất chấp nó khiến cô đau đớn thế nào. Không biết thì càng kinh khủng hơn.

“Cả hai người họ cùng làm việc bên nhau, ngày qua ngày...”.

Nhưng Cal đã nói là anh yêu cô. Nếu anh có chút tình cảm nào dành cho người phụ nữ khác, thì đó chỉ là sự hấp dẫn ngắn ngủi, không hơn. Ngay khi anh quay về vịnh Cedar, mọi việc sẽ trở về như cũ. Mọi quan tâm của anh và tình cảm của anh dành cho cô sẽ vẹn nguyên như trước.

“Đó là tất cả những gì ta có thể kể với cháu, Linnette ạ”.

Linnette có thể nghĩ ra hàng ngàn điều cô muốn nghe. “Đây chỉ là những cảm xúc thoáng qua, là sự say mê tạm thời thôi”, cô nói, cố gắng tạo ra vẻ tự tin, phán xét sự việc vừa được kể bằng lý trí.

Người thủ thư không trả lời.

“Cháu cần phải nói chuyện với anh ấy”, Linnette quả quyết sự thôi thúc đang tăng lên trong cô. “Không bao lâu nữa Cal sẽ trở về, vì thế chúng cháu nên giải quyết chuyện này cho nhanh chóng”. Linnette có thể hiểu được sự cảm nắng tạm thời là như thế nào, có lẽ là do lửa gần rơm thôi. Làm việc gần gũi bên nhau ở một nơi hoang vắng. Chia sẻ công việc. Phải, cô hiểu tất cả những chuyện này

bắt nguồn từ đâu. Nhưng một khi Cal trở về, anh sẽ quên đi tình cảm vừa dành cho người phụ nữ khác. Cal không phải là mình nữa rồi. Anh ấy đang bị lạc lối.

“Cô chắc cháu sẽ sớm có cơ hội nói chuyện với cậu ấy” Grace thì thầm.

“Dĩ nhiên rồi ạ”, Linnette nói.

Cơ hội đến sớm hơn cô tưởng. Khi Linnette trở ra xe, cô nhận được tin nhắn từ Cal trên hộp thư điện thoại di động. Ngồi ở bãi đậu xe của thư viện, cô gọi lại cho anh.

Cal không bắt máy, vì vậy cô để lại tin nhắn cho anh. Vì sợ họ lại lỡ cơ hội nói chuyện với nhau nên cô gọi lại lần nữa và bảo anh là mình sẽ về nhà tối đó và sẽ đợi anh gọi điện lại.

Cô chờ, lòng như lửa đốt, cơn đau đầu lại kéo đến dày vò cô. Ấn đầu ngón tay day day hai bên thái dương, cô đi tới đi lui trên tấm thảm trải sàn, không màng đến cảnh đẹp mê hồn của vịnh hay bến tàu Bremerton đầy tàu hàng không mẫu hạm siêu trọng và tàu ngầm đã quá đát đang thả neo chen chúc bên nhau. Những tia nắng của buổi chiều muộn níu kéo không muốn rời, ánh vàng vương lại trên thềm nhà, nhưng cô chẳng buồn để ý đến.

Mãi đến gần tám giờ, anh mới gọi cho cô. Trước đó Linnette gần như không hy vọng anh nhận được tin nhắn của cô.

“Linnette”, anh bắt đầu.

“Tốt hơn hết anh nên cho em biết chuyện xảy ra giữa anh và Vicki Newman đi”, cô quát lên, không cho anh cơ hội chào cô một tiếng. Đến lúc này, Linnette không cần phải rào đón nữa.

“E-em biết rồi ư?”

“Về Vicki, ý anh có phải vậy không?”. Cô không để anh trả lời. “Em tưởng anh sẽ... Em đã hy vọng chúng ta có thể thành thật với nhau. Em nghĩ chúng ta nợ nhau điều đó, anh có nghĩ thế không?”

“A-a-anh x-xin l-lỗi”.

“Anh nên thế”.

“Linnette, thôi ngay đi”. Giọng anh dữ dội và dứt khoát khiến cô giật mình.

“Thôi ư?”

“Anh xin lỗi”.

Cô thở dài. “Thôi được rồi, em tha lỗi cho anh đó”.

Có lẽ cô đã trút giận đủ rồi. Grace không trực tiếp nói chuyện với Cal và dường như anh ấy đã lấy lại được sự sáng suốt. Linnette cảm thấy nhẹ nhõm hơn, đầu không bốc khói nữa. Cơn nhức đầu cũng đã giảm đi rất nhiều.

“Anh yêu Vicki”.

Linnette há hốc miệng vì kinh ngạc. Cô không muốn tin. Cal mất trí rồi thì phải. “Anh vừa mới nói xin lỗi. Anh...”.

“Anh tình nguyện đến Wyoming để cứu giúp bầy ngựa hoang vì nó quan trọng với anh, phải, anh thừa nhận thế, nhưng đồng thời anh cần phải đi xa và tĩnh tâm suy nghĩ. Anh cần phải rời xa em một thời gian”.

Anh đang nói mình cố tình rời khỏi vịnh Cedar để trốn tránh cô. “Cái gì?”.

“Anh cảm kích trước mọi điều em dành cho anh, anh thật sự rất biết ơn em”. Anh dừng lại như thể để kiểm chế xu hướng nói lắp của mình. “Trước đó anh muốn nói chuyện với em. Anh đã thử, nhưng anh không thể”.

“Sao lại không chứ?”.

“Anh không giỏi nói chuyện. Anh đã nghĩ khi đến đây, anh sẽ viết thư cho em. Nhưng khi anh tới nơi, anh nghĩ một lá thư dường như quá... nhẫn tâm”.

“Vậy nói chuyện điện thoại như thế này không nhẫn tâm sao?”.

“Anh ước mình có thể làm bất kỳ điều gì khác để em không bị tổn thương”, giọng anh nhỏ xíu.

Đã quá muộn rồi. Đau đớn đã xoáy vào tim cô, vào óc cô mất rồi, nó khiến cô như ngừng thở, đất như sụp đổ dưới chân, cô không sao đứng vững được nữa. Ngồi thụp xuống ghế, một tay cô cầm điện thoại, tay kia ấn chặt vào trán.

“Chẳng có đụng chạm gì giữa Vicki và anh cả”, anh nói. “Anh thậm chí còn chưa hôn cô ấy”.

“Và anh tin rằng mình đang yêu cô ấy?”.

“Anh biết mình đang yêu Vicki”.

“Được rồi, được rồi”, Linnette nói, nghĩ nhanh. “Anh cần phải suy ngẫm và xem xét thật kỹ mọi chuyện, Cal ạ. Cảm xúc của anh và phản ứng của anh. Hai người cô đơn ngoài kia, chuyện anh bị cô ấy thu hút không có gì khó hiểu cả, nhưng tất cả những điều đó sẽ thay đổi khi anh quay về nhà”.

“Không đâu”, Cal tuyên bố dứt khoát. “Sẽ không thay đổi đâu”.

Cô nhận thấy giọng anh kiên quyết và cứng rắn thế nào, như thể anh biết chính xác mình định nói gì và tập dượt trước nhiều lần rồi vậy.

“Anh sẽ trở về vịnh Cedar. Anh sẽ khởi hành vào sáng sớm mai”.

“Cảm ơn Chúa”, Linnette thở phào. Khi về đến nhà, anh sẽ nhận ra mình đã làm một chuyện hết sức sai lầm.

“Tình cảm của anh dành cho Vicki sẽ không thay đổi đâu, Linnette ạ”, anh quả quyết. “Anh sẽ hỏi cưới cô ấy”.